

LBRIS

We know
books

NICOLAE IORGA – MIRCEA VULCĂNESCU
MIHAIL POLIHRONIADE – CONSTANTIN MOISIL
MIRCEA IONNIȚIU – S. TEȘU

REGII ROMÂNIEI

– o istorie adevărată –

**CAROL I
FERDINAND
CAROL al II-lea
MIHAI I**

Editura „Tess Express“
1998

Cuprins:

1. MIHAIL POLIHRONIADE: Viața politică a României sub Carol I	pag.	7
2. CONSTANTIN MOISIL: Stema României	pag.	37
3. CONSTANTIN MOISIL: Însemnele regalității române ..	pag.	58
4. NICOLAE IORGA: Regele Ferdinand	pag.	65
5. MIRCEA VULCĂNESCU: Regele Ferdinand și Războiul pentru întregirea neamului	pag.	80
6. S. TEȘU: Regele Carol al II-lea.....	pag.	107
7. T. MILCOVEANU: Cele două Domnii ale regelui Mihai I	pag.	149
8. MIRCEA IONNIȚIU: Regele, rușii și comuniștii.....	pag.	177
9. ***: Regele Mihai I – soț, tată și bunic	pag.	194
10. Arborele genealogic al Regilor României	pag.	200

MIHAIL POLIHRONIADE**VIAȚA POLITICĂ A ROMÂNIEI SUB CAROL I**

În noaptea de 10 spre 11 februarie 1866, pe la ora 4 dimineața, conjurații pătruseseră în palatul domnesc și siliseră pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza să semneze următorul act de abdicare:

«Noi Alexandru Ioan I, conform dorinței națiunii întregi și angajamentului ce am luat la suirea pe tron, depui astăzi 11/12 februarie 1866, cărna guvernului în mâna unei locotenențe domnești și a ministerului ales de popor».

Locotenența domnească era astfel alcătuită: General N. Golescu, Colonel N. Haralamb și Lascăr Catargi, iar până la venirea boierului de la Golășei din Moldova, interimar D. A. Sturza.

Guvernul provizoriu avea în fruntea sa pe Ion Ghica, ca președinte al Consiliului și ministru de externe și pe Dimitrie Ghica, ca ministru de interne.

Noul regim nu întâmpină nici o împotrivire la înscăunarea lui.

În aceeași zi, 11 februarie 1866, Camera și Senatul, întrunite în sala de ședințe a Adunării Deputaților sub președinția Mitropolitului Primat, în urma propunerii lui Ion Ghica, aleg prin aclamații ca «Domn stăpânitor al Principatelor-Unite Române» pe «Alteța sa Regală Filip Eugeniu Ferdinand Maria Clement Balduin Leopold George, Comite de Flandra și Duce de Saxonia, sub numele de Filip I».

Generalul Nicolae Golescu,
1810 - 1887

Lascăr Catargi,
1823 - 1900

Colonel N. Haralambie,
1828 - 1908

În sfârșit, peste două seri (13/25 februarie), Alexandru Ioan Cuza, Domnul primei Uniri, era pornit spre granița ungurească, prin Predeal.

Marele Domnitor, care a avut firește scăderi dar care n-a încetat o clipă de a fi un mare român, nu se va mai întoarce niciodată în țara sa pe care o iubise atât.

Dar dacă lovitura reușise de minune, mai ușor decât se așteptau conjurații înșiși, problemele ce se puneau noului regim erau foarte grele.

Din punct de vedere al politicii interne răsturnarea lui Cuza redeștepta poftele și ambițiile претенdenților la domnie și îngăduia, mai ales în Moldova, o agitație separatistă serioasă. care va culmina în sângeroasele incidente de la 3 aprilie.

Firește că marile puteri vecine, Austria și cu atât mai mult Turcia și Rusia, încurajau și susțineau agitațiile separatiste. Marea primejdie nu venea însă de aici. Încurcăturile externe și atitudinea puterilor garante puneau în joc însăși principiul unirii Principatelor.

Într-adevăr, se știe că Poarta nu recunoscuse unirea decât în persoana lui Cuza.

Îndată ce se află la Constantinopol de răsturnarea lui Cuza și de alegerea Domnului străin, Turcia cere imediată convocare a conferinței celor 7 puteri garante, semnatare ale convenției din 1858 pentru organizarea Principatelor.

Alegerea Contelui de Flandra nemulțumise nu numai Turcia, Rusia și Austria ci și pe Napoleon al III-lea.

Principele Carol de Hohenzollern

Contele de Flandra fiind un nepot al Regelui Ludovic Filip, deci înrudit cu casa de Orleans, pretendentă la Tronul Franței, era privit cu neîncredere de Napoleon al III-lea care ocupase prin lovitură de stat acest tron.

De altfel, Contele însuși nu avea tragere de inimă, pentru marea mișune ce-i revenea. Era un om potolit, fără ambiții politice, iubind o viață retrasă. De aceea, la 18/30 martie guvernul belgian comunică lui Vasile Boerescu, Ludovic Steege și Scarlat Fălcoianu, delegații guvernului provizoriu, că Filip de Flandra nu poate primi coroana ce i se oferă.

În sfârșit, la 23 martie (4 aprilie) conferința puterilor în a cincea ședință, hotărăște în unanimitate a înmâna guvernului provizoriu din București următoarea deciziune:

«Adunarea, care are să se întrunească în București, este chemată a proceda la alegerea gospodarului. Alegerea nu va putea cădea decât pe un pământean, în termenii articolului 3 al convenției din 19 august 1858. Dacă majoritatea deputaților Moldoveni din Adunare ar cere, ei vor avea facultatea să voteze separat de Munteni. În cazul când majoritatea moldovenească se va pronunța în contra Unirii, acest vot ar avea de consecință separațiunea ambelor Principate».

Dar roata norocului românesc se întoarce. Deși hotărârea conferinței fusese luată cu unanimitate, totuși, pe sub mână, patru din cele șapte mari puteri ne erau sau favorabile sau erau neutre. Anglia, Italia, Prusia și Franța nu se raliau decât de formă Turciei, Rusiei și Austriei.

Ele ar fi agreat pe Carol de Hohenzollern. Bălăceanu și Brătianu se grăbiseră să propună candidatura acestuia guvernului din București.

De altfel, această candidatură prezenta pentru noi multiple avantagii. Prințul Carol era simpatizat personal de Napoleon al III-lea și de Regele Prusiei Wilhelm I-ul, iar familia de Hohenzollern-Sigmaringen era strâns legată atât de Curtea imperială franceză cât și de Curtea regală prusiană. Așadar, datorită candidaturii lui Carol de Hohenzollern cauza românească obținea sprijinul - pe sub mână bineînțeles - Parisului și Berlinului și prin acestea o atitudine binevoitoare din partea Londrei. Partida era pe jumătate câștigată.

Doi oameni o vor câștiga în întregime: Ion Brătianu și Prințul Carol însuși.

Dându-și seama de dispozițiunile cercurilor politice franceze, Brătianu plecă în grabă la Düsseldorf, unde Principele Carol-Anton de Hohenzollern, tatăl Prințului Carol, era guvernator al provinciei renane - spre a căpăta consimțământul Prințului.

Între timp, la București, în ziua de 30 martie (11 aprilie) «locotenența domnească publică o proclamație către popor, recomandând alegerea prin plebiscit a Prințului Carol de Hohenzollern ca «Domnitor al Românilor» cu drept de moștenire, care va domni sub numele Carol I». La 2 aprilie consiliul de miniștri publică și el o proclamație în același sens. Plebiscitul începe la 2 aprilie și se încheie la 8 aprilie. Carol I-ul împlinea în această zi 27 de ani. Rezultatul plebiscitului este: 685.969 voturi pentru, 224 voturi contra.

La 9 mai 1866, după o călătorie plină de peneții pe Dunăre, Carol de Hohenzollern puse piciorul pe pământul românesc, la Turnu-Severin.

Domnitorul Carol în uniformă de ofițer român

Camera spre a depune jurământul.

La intrare îl primi președintele Camerei, Manolache Costache Epureanu și-l conduse la tronul princiar ridicat pe tribună.

Într-o însuflețire care nu voia să se mai potolească, după o furtună de aclamații ce nu se mai sfârșeau, o liniște mormântală coborî asupra Adunării.

Mitropolitul puse crucea și Evanghelia pe masa așezată în fața tronului și invită pe principe să depună jurământul pe legile țării. . Apoi colonelul Haralamb - membru al Locotenenței domnești – citi formula de jurământ românesc care se comunicase prințului și în traducere franțuzească: «Jur de a păzi legile României, de a menține drepturile sale și integritatea teritoriului ei».

Prințul Carol puse mâna dreaptă pe Evanghelie și rosti cu voce fermă pe românește «Jur».

La 10 mai 1866 se împlinise ultima dorință a divanurilor ad-hoc: aducerea pe tronul României a unei dinastii străine. Carol I de Hohenzollern își începea domnia în împrejurări destul de grele. Faptul împlinit - deși sprijinit pe sub mână de Franța și de Prusia - nu fusese recunoscut. Turcia amenința cu ocuparea Principatelor, iar Viena și Petersburgul o secondau. Guvernul român mobiliză armata puțin numeroasă și slab înarmată. Finanțele erau sleite. Împrumutul lansat de Mavrogheni pe piața internă nu pro-

A doua zi dimineața, pe la ora 8, Domnul României, porni spre București. Era 10 mai 1866.

Aici Dimitrie Brătianu, primarul Capitalei, îi prezentă pe o pernă de mătase roșie cheile orașului.

Mulțimea aclamă frenetic pe Suveran care răspunde cu o scurtă cuvântare în franțuzește. În acea clipă porni o ploaie torențială, «cea dintâi care stropea și răcorea ogoarele României, uscate de trei luni de secetă».

Cerul ieșise cu plin înaintea Domnului! Apoi într-un landou de gală, deschis, având lângă el pe generalul Goleșcu și pe Ion Ghica, înconjurat de un stat major strălucit de ofițeri călărind cai pur sânge, porni spre mitropolie.

După Te-Deum, Domnul, însoțit de Mitropolit, de înaltul cler, de locotenența domnească, de guvern, trecu pe jos la

dusese decât sume derizorii. Separatismul moldovenesc, cu toată înăbușirea mișcării din 3 aprilie, era puternic.

În schimb împrăștierea din 1864 liniștise, pentru moment, pe țărani, așa că problema socială nu venea să complice greutățile internaționale, politice, militare și financiare.

Aceasta era situația țării în clipa când Carol I își începea domnia.

Față de gravitatea situației, coaliția care răsturnase pe Cuza persista. Primul guvern al Principelui Carol prezidat de Lascăr Catargi, cuprinde pe conservatori (Catargi-Mavrogheni), pe moderați (Dimitrie Strudza - Ion C. Cantacuzino) și pe «roșii» radicali (Ion C. Brătianu-C. A. Rosetti).

Noul guvern mobilizează armata spre a rezista eventual Turciei, și încearcă să obțină recunoașterea faptului îndeplinit.

În politica internă, cabinetul Catargi duce la bun sfârșit votarea Constituției (29 iunie 1866). Constituanta e dizolvată la 6 iulie 1866.

Dezbinarea între conservatori și roșii duce la demisia cabinetului (13 iulie 1866).

Ion Ghica formează cabinetul care izbuteste să obțină din partea Turciei recunoașterea dinastiei străine (octomvrie 1866) și prezidează alegerile (noembrie 1866). Rezultatul alegerilor este împărțirea corpurilor legiuitoare în trei grupe ostile de aceeași forță: moderați, roșii și partizani de ai lui Cuza. Guvernul nu mai are nici o autoritate în Cameră și e silit să demisioneze.

Între martie 1867 și noembrie 1868, sub cabinetele C. Krețulescu, Ștefan Golescu și Nicolae Golescu, adevăratul conducător al acțiunii guvernamentale este Ion C. Brătianu. De acord cu Domnul, care are mare încredere în el, pornește la reorganizarea și înarmarea armatei și la votarea concesiunilor căilor ferate. Concesiunea construirii căilor ferate este atribuită consorțiilor Offenheim și Strousberg. Opera politică și gospodărească a lui Brătianu e rodnică. Dar politica lui externă îndrăzneată (încurajare a agitației antiturce în Balcani, apropiere de Serbia și Rusia), și mai ales încercarea de a stăvili năvala evreiască în Moldova, îi atrag dușmănia marilor puteri. «Alianța Izraelită» dezlănțuie o violentă campanie de presă împotriva României și cere tuturor guvernelor măsuri energice împotriva «barbarilor» lui Brătianu, care-și apăra țara de invazia semită.

Presiunile Franței, Austriei și Prusiei determină pe Domnitor, în noembrie 1868, să se despartă de omul în care avea deplină încredere și cu care pornise să dea României o armată modernă și căi ferate.

Noul Guvern Dimitrie Ghica - Kogălniceanu încearcă o apropiere de Turcia și de Austria în politica externă, e silit să tolereze năvala semită și continuă înzestrarea armatei și construirea căilor ferate.

La început ministrul Ghica - Kogălniceanu e susținut de Brătianu. Curând însă roșii, mai ales sub influența lui Rosetti, trec la atac împotriva cabinetului și pentru că Domnul nu-i aduce la putere nu-l cruță nici pe el.

În cursul primăverii și verii anului 1869, campania antiguvernamentală și antidinastică e în toi.

Domnitorul acordând lui Ghica dizolvarea Camerei liberale, roșii întrec orice limită. Se pune la cale chiar detronarea Domnului și înlocuirea lui cu colonelul Bibescu.

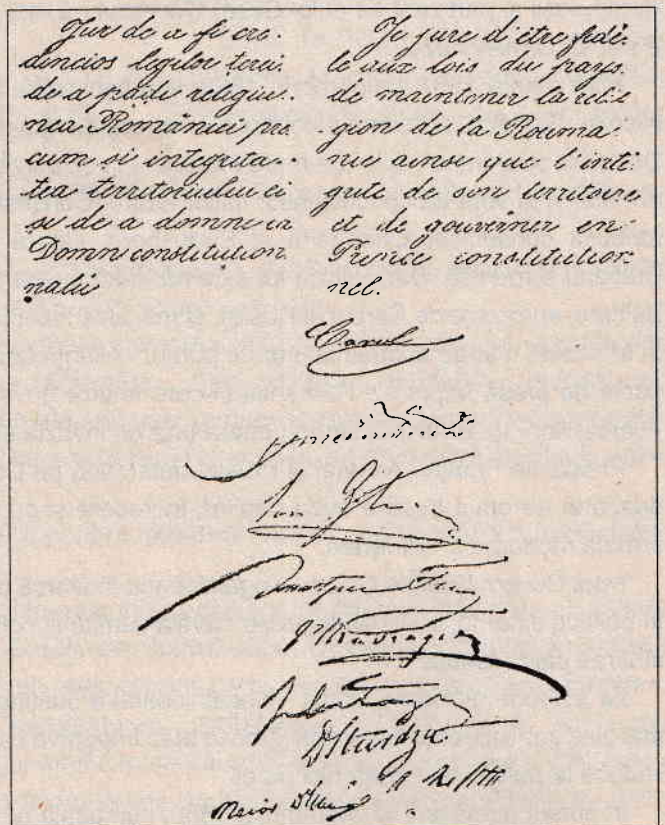
Principele Carol nu se lasă intimidat. În toamna lui 1869, se căsătorește cu Princesesa Elisabeta de Wied și lipsește aproape trei luni din țară cu toate amenințările roșilor. Un conflict în sânul ministerului, între Mihail Kogălniceanu și Vasile Boerescu, duce la demisia amândorura, la dislocarea majorității guvernamentale și apoi - după un vot de blam din partea Camerei - la retragerea lui Dimitrie Ghica.

La 2 februarie 1870 se formează Guvernul Al. G. Golescu. Conducut de un președinte fără autoritate, alcătuit din oameni șterși, noul cabinet își duce viața de azi pe mâine, într-o încordare crescândă. Peste două luni e silit să se retragă.

Domnul cheamă la președinția consiliului pe un om de mare prestigiu, conservator moderat, Manolache Costache Epureanu, care formează un minister de tineri, supranumit «cloșca cu pui». Intră pentru prima oară într-un guvern, tânăra pleiadă conservatoare, «Juna dreaptă» care va domina apoi timp de câteva decenii viața publică românească, în frunte cu Petre Carp și Alexandru Lahovary. Se dizolvă din nou Corpurile Legiuitoare, dar din alegeri iese o foarte slabă majoritate conservatoare-moderată, față de o compactă și violentă opoziție liberală.

Tensiunea internă e complicată de evenimentele externe. Războiul franco-prusian răscolește sentimentele francofile ale opiniei publice românești. Bineînțeles, Domnul «prusian» suferă consecințele francofiliei. În Cameră și în presă se cere să mergem alături de Franța.

Repetatele victorii prusiene ațâțau și mai mult spiritele împotriva Domnitorului. Roșii pregătesc pe față răsturnarea lui. În noaptea de 8-9 august 1870 izbucnește la Ploiești, sub conducerea deputatului liberal Al. Candiano-Popescu, o răscoală. Se proclamă republica; Carol I e decăzut din domnie. Fără să se fi dovedit precis vreodată participarea conducătorilor liberali în încercarea lui Candiano-Popescu, se poate totuși afirma

Textul jurământului noului domnitor al României

că n-au fost străini de ea. Trupele maiorului Gorjan restabilesc în câteva ore ordinea. Sunt arestați – în afară de cei prinși la fața locului – Ion Brătianu, N. Golescu, Eugen Carada, șefii partidului roșu. Vor fi însă curând liberați, iar jurații din Târgoviște vor achita pe autorii materiali ai răscoalei. Agitația antidinastică crește pe zi ce trece. Scandalul Strousberg - în executarea lucrărilor și în manipularea fondurilor se comiseseră mari incorectitudini - dă un nou aliment atacurilor împotriva Domnului, acuzat că a favorizat pe Strousberg.

În decembrie nici ministrul Manolache Costache Epureanu nu mai poate domina situația și se retrage. Domnul, muncit de gândul abdicării cere Camerei să-i desemneze un prim-ministru. E desemnat Ion Ghica,

liberal moderat, prieten cu roșii. Se începe acum infiltrarea roșilor în administrație, consilii comunale, poliție. Scandalul Strousberg continuă. Dezbaterile Camerei sunt furtunoase și violent ostile Domnului. Se vorbește insistent de abdicare. La 10 martie roșii încearcă să traducă în fapt intențiile de abdicare.

Colonia germană, în frunte cu consulul general de Madovitz, se strânge în sala Slătineanu (Capșa de astăzi) spre a sărbători ziua Împăratului Wilhelm I și victoria Prusiei. Abia se instalaseră comesenii la banchet, și o ploaie de pietre lovește geamurile sălii Slătineanu. Mii de oameni se strâng pe străzi, huiduiesc pe nemți, aclamă republica și pornesc spre palat. Generalul Solomon scoate trupa și acoperă palatul. Tumultul durează toată noaptea. A doua zi dimineața, Principele Carol convoacă pe foștii membri ai locotenenței domnești, Lascăr Catargi și Generalul Golescu, spre a le remite abdicarea. Amândoi îl conjură să nu abdice. Domnul se lasă convins, cere însă un guvern tare. La 11 martie 1871, Catargi formează primul minister de durată, marele minister conservator ce va governa până la 1876.

Ion I. Brătianu, 1821 - 1891

Prima perioadă din domnia lui Carol I ia sfârșit. Perioadă de frământări, de instabilitate ministerială, de patimi dezlănțuite, de atotputernicie a parlamentului, de paralizie a puterii domnești. Din mai 1866 până în martie 1876, se schimbă 10 guverne și se dizolvă de 5 ori Corpurile Legiuitoare. Totuși, în acești cinci ani, datorită mai ales stăruinței și energiei Domnitorului, s-a organizat și înarmat oștirea și s-a terminat o bună parte din rețeaua căilor noastre ferate.

Cabinetul Lascăr Catargi (11 martie 1871 - 31 martie 1876) concentrează toate elementele conservatoare. Atât vechii conservatori, cât și tinerii din juna dreaptă se grupează în jurul boierului de la Golășei. «Junimiștii», la îndemnul lui Costa-Foru, părăsesc și ei preocupările strict culturale, avântându-se în viața publică.

Lascăr Catargi izbuteste să restabilească prestigiul dinastiei. Domnul, îndepărtând gândurile de abdicare, secondează ministerul în toate operele lui mari. Mavrogheni restabilește finanțele statului și dă României sistemul fiscal modern. Generalul I. Em. Florescu își reia opera de organizator al armatei începută sub Cuza.

Opoziția e ca și paralizată în primii ani. Abia în preajma alegerilor din 1875 se reculege și dă un atac viguros. Catargi izbuteste totuși să-și asigure majoritatea și în nouile corpuri legiuitoare. Dar lunga guvernare a uzat pe conservatori. Majoritatea parlamentară se dislocă. Manolache Costache Epureanu trece în opoziție. Toate personalitățile și grupările ostile guvernului - Brătianu-Rosetti cu roșii lor, Ion Ghica, Dimitrie Sturdza, Mihai Kogălniceanu, Gh. Vernescu, Manolache Costache Epureanu, N. Blaremburg - se unesc într-o mare coalitiție antiguvernamentală, «coalitiția de la Mazar-Pașa».

Totodată problema Orientului amenință să fie redeschisă. Revolta Bosniei și Herțegovinei, clocotul Serbiei, mișcărilor din Bulgaria, atitudinea Rusiei, arătau iminența crizei.

Cabinetul conservator înțelegea să păstreze o atitudine strict neutrală. Dimpotrivă, Domnul socotea că România trebuie să ia parte la războiul de eliberare a popoarelor creștine de sub jugul semilunei spre a-și dobândi - cu armele în mâini - independența. Dezagregarea partidului său, nereușita la alegerile senatoriale, atacurile opoziției, dezaordul cu Prințul pe tema problemei Orientului, fac pe Lascăr Catargi să se retragă. El înfăptuise o operă mare. Salvase și consolidase dinastia, deschisese era guvernelor de durată și autoritate.

Coalitiția de la «Mazar-Pașa» se credea victorioasă. Domnul însă îi va dovedi că acum el e stăpân pe situație. Când Gh. Vernescu, chemat la palat, refuză să țină seama de observațiile Suveranului cu privire la compunerea listei ministeriale, Principele Carol nu pregetă să rupă discuțiunea și să însărcineze pe generalul I. Em. Florescu cu formarea unui nou cabinet conservator. Este un eveniment plin de semnificație în istoria contemporană a României. El dovedește că monarhia dobândise puterea să reziste la nevoie partidelor.

Guvernul I. Em. Florescu nu durează decât două săptămâni jumătate, dar scopul e atins. Coalitiția de la «Mazar-Pașa» acceptă condițiile Suveranului și astfel se ajunge la mi-

nisterul Manolache Costache Epureanu (23 aprilie 1876) care cuprinde pe Brătianu, Kogălniceanu, Vernescu, Pherekyde, Chițu, Col. Slăniceanu.

Noile alegeri dau însă o puternică majoritate roșiilor. Coaliția de la «Mazar-Pașa» nu mai corespunde situațiunei. La 29 iulie 1876, Ion Brătianu se prezintă Camerelor în fruntea unui cabinet liberal pur. Dar politica internă trece pe al doilea plan față de gravitatea situațiunei internaționale. Războiul sârbo-turc începuse. Rusia se mișca. Puterile interve-neau la Constantinopol căutând să determine Poarta la concesiuni care să evite războiul. Situația României era foarte grea. Ea se temea ca războiul ruso-turc să nu se desfășoare pe teritoriul ei, pe de altă parte nu putea privi nepăsătoare la lupta pe viață și pe moarte a popoarelor creștine, în sfârșit voia să-și realizeze independența.

Domnul, de acord cu Brătianu - împăcarea între cei doi oameni era acum definitivă - voia ca România să-și capete cu armele în mână independența, ca atare trebuia să se ală-ture Rusiei. Dar majoritatea frunțașilor politici sunt pentru neutralitatea absolută.

Brătianu manevrează cu multă abilitate. El cere puterilor să garanteze neutralitatea României, ceea ce firește nimeni nu vrea. Astfel capătă libertatea morală de a admite tre-cerea trupelor rusești prin România. Totuși, teama de Rusia nu părăsește pe conducătorii României. De aceea ei cer și obțin de la Ruși un tratat politic, - tratatul de la 9 aprilie 1877 - prin care împărăția pravoslavnică se obligă a respecta integritatea teritoriului României.

Asaltul Griviței

Cooperarea militară a trupelor românești, care ni se ceruse de Marele Duce Nicolae, comandantului oștirii rusești, e respinsă cu dispreț de Gorceacof. Dar acordul cu Rusia îi determină pe Turci să ne trateze ca dușmani. Orașele noastre de pe malurile Dunării sunt bombardate și vapoarele noastre atacate. De aceea, la 30 aprilie 1877 Camerele române constată solemn starea de război existentă între România și Turcia, iar la 10 mai 1877 România se declară independentă.

Între timp Rușii trec Dunărea și obțin la început succese răsunătoare. Osman Pașa însă le ține piept la Plevna. Atacurile rusești sunt sângeros respinse, trupele Țarului sunt amenințate să fie aruncate în Dunăre.

În fața dezastrului mândria cedează. Marele Duce Nicolae trimite Principelui Carol celebra telegramă: «Les Turcs, ayant amassé les plus grandes masses à Plevna, nous abîment. Prie de faire fusion, démonstration, et, si possible, passage du Danube que tu désires faire. . .». Dar Principele Carol nu acceptă ca armata sa să lupte sub comandamentul rus. După unele negocieri pe această temă, Țarul oferă Domnului României comanda tuturor trupelor din fața Plevnei.

La 20 august armata română trece Dunărea pe la Zimnicea. Peste 10 zile, la 30 august, primește eroic botezul focului la Grivița. Asalturile împotriva Plevnei nereușind, se începe un lung asediu. Tânăra noastră oștire are prilejul de a-și dovedi în nenumărate rânduri calitățile ei războinice. Abia la 28 Noembrie 1877, Plevna poate fi cucerită. Rușii pornesc înaintea spre Constantinopol, iar Românii au prilejul să mai repurteze victorii la Smârdan și Vidin.

Acum însă încep deziluziile păcii.

Rusia tratează singură și armistițiul și pacea de la San Stefano. Românii, care fuseseră buni pe câmpul de luptă, sunt tratați ca niște vasali ai Porții. Ba, mai mult, Rusia manifestă fățiș intențiunea de a ne relua cele trei județe din Basarabia. Când România protestează, Rusia o amenință cu ocupațiunea militară și cu dezarmarea oștirii române.

Congresul de la Berlin (13 iunie -13 iulie 1878), admite Independența României dar în același timp primește punctul de vedere rusesc, legalizează răpirea celor trei județe din Basarabia, dându-ne Dobrogea în schimb. Și indepen-

O poticnire politică externă: Ion Brătianu care ar vrea să meargă înainte, este ținut cu sfori de Germania și de Ruși, spre disperarea lui Napoleon III (caricatură din 1869)